

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. 1967/DS/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 4. 2011, č. j. 16 A 6/2010 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice ze dne 14. 4. 2010, č. j. MgMT-SČ 149148/PŘ/4827/2009/Pd, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť dne 18. 9. 2009 ve 4:15 hod, jako řidič motorového vozidla Škoda Octavia RZ X, v Riegrově ulici v Teplicích, se přes výzvu policisty odmítl podrobit dechové zkoušce na alkohol a odmítl také lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči; krom toho bylo zjištěno, že zmiňované vozidlo v uvedené době řídil, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za uvedené protiprávní jednání byla stěžovateli dle § 22 odst. 4, ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), c), zákona o přestupcích udělena pokuta ve výši

35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud ve svém zamítavém rozsudku následně uvedl, že správní orgán provedly všechny potřebné důkazy ke zjištění skutkového stavu věci a nedošlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Stěžovatelovu skutkovou verzi označil soud za nedůvěryhodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním názoru krajského soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že již v žalobě namítl, že žalovaný dostatečně nezohlednil předložené důkazy. Měl být zejm. proveden výslech svědka M. H., který ve skutečnosti řídil v rozhodný okamžik předmětné vozidlo. Měl být také vypracován znalecký posudek ohledně stěžovatelova zdravotního stavu.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný a souladný se zákonem. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná a měla by být zamítnuta. Na okraj žalovaný podotýká, že lze zvážit i to, zda vůbec stěžovatel v kasační stížnosti uvedl nějaké důvody, o něž tuto stížnost opírá, neboť podání obsahuje spíše shrnutí žaloby podané v této věci.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Zdejší soud shledal kasační stížnost srozumitelnou a způsobilou k projednání, přestože je nestandardně formulována jako jakási rekapitulace žaloby (viz úvodní věta „Stěžovatel v žalobě namítl, že..."). Je třeba vyjít z toho, že stěžovateli nic nebrání opakovat ty námitky, které uvedl v žalobě. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Ze soudního a správního spisu, ve vztahu ke skutečnostem namítaným v kasační stížnosti, zdejší soud zejména zjistil, že dne 18. 9. 2009 ve 4:15 hod bylo hlídkou Celního úřadu Most, která prováděla kontrolní činnost na čerpací stanici ONO Teplice, zjištěno, že do prostoru čerpací stanice ke stojanu č. 5 přijelo osobní auto Škoda Octavia stříbrné barva s RZ X. Ve vozidle se, dle úředního záznamu Policie ČR ze dne 18. 9. 2009, č. j. KRPU-63065-2/PŘ-2009-040918, při příjezdu nacházel pouze řidič. Z vozidla vystoupil muž, kterému se dlouho zjevně nedařilo natankovat. Když se mu to nakonec přeci jen povedlo, odešel do vnitřního prostoru čerpací stanice, kde prudce gestikuloval a hlučel. Příslušníci hlídky celního úřadu poté vstoupili za řidičem do prostoru pumpy a z řidičova dechu ucítili alkohol. Podezřelého muže vyzvali k prokázání totožnosti; muž po chvíli předložil občanský průkaz na jméno stěžovatele a hlídce začal vyhrožovat. Celníci událost ohlásili na linku Policie ČR a po příjezdu policistů jim muže předali i s jeho průkazem totožnosti. Policisté muže vyzvali k provedení dechové zkoušky, ten ale zkoušku dechu i případný odběr odmítl s tím, že není opilý ani není pod vlivem návykových látek. Úřední záznam je podepsán oběma zasahujícími policisty i oběma celníky.

Téhož dne v 5:24 ráno podal stěžovatel na služebně Policie ČR v Teplicích vysvětlení k události. Uvedl, že předmětným vozem přijel k benzinové pumpě, kde byl kontrolován hlídkou celní správy a poté hlídkou policie. O tom, že má blokaci řidičského průkazu, nevěděl a zkoušku na alkohol odmítl s odůvodněním, že jej nepožil.

Z výpisu z evidenční karty stěžovatele vyplynulo, že stěžovatel se v minulosti opakovaně dopouštěl dopravních přestupků, stav jeho bodového hodnocení je 0 bodů a několikrát mu byl i soudně uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel, naposledy na dobu dvou let od 12. 4. 2007. Výkon tohoto trestu byl ale zahájen až dnem 9. 6. 2009, kdy byl stěžovatel propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v SRN. Řidičský průkaz však současně s uloženým trestem neodevzdal; průkaz mu byl odebrán dne 18. 9. 2009 (nikoliv však v souvislosti se shora uvedeným dějem, ale v souvislosti s dopravní nehodou jeho vozidla s vozidlem zdravotnické záchranné služby, která se odehrála v 12:40 hod a od níž stěžovatel nejprve ujel).

Dne 10. 3. 2010 se v budově Magistrátu města Teplice konalo v předmětné věci ústní jednání. Stěžovatel při něm byl seznámen s obsahem spisového materiálu a uvedl, že skutkový děj sdělený mu v obvinění z přestupku souhlasí se skutečností. Byl v onen den kontrolován jako řidič jak policií, tak i celní správou. Zkoušku na alkohol opakovaně odmítnul, neboť žádný nepožil. K jízdě bez řidičského oprávnění uvedl, že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání čtyř let v Německu se vrátil do České republiky a domníval se, že již může motorová vozidla řídit.

Teprve v odvolání ze dne 1. 5. 2010, které směřovalo proti správnímu rozhodnutí prvního stupně, stěžovatel uvedl, že v uvedený den vozidlo vůbec neřídil. Nepamatuje si na to, co uvedl následně na služebně policie, neboť propadl panice a depresi. S depresemi se ostatně léčí na psychiatrii. V doplnění odvolání ze dne 10. 5. 2010 pak stěžovatel uvedl, že vozidlo ve skutečnosti řídil pan M. H. Nezmínil se o něm dříve, neboť se obával, že by do celé záležitosti mohl pana H. zaplést.

Po právní stránce není sporu v tom, že dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích platilo, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. pak platilo, že přestupku se dopustí též ten, kdo řídí motorové vozidlo, ač není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Skutečnost, že se stěžovatel v předmětný den odmítl podrobit dechové i krevní zkoušce na obsah alkoholu, je evidentní a potvrzuje ji i stěžovatel sám. Skutečnost, že předtím vozidlo řídil, dostatečně věrohodně potvrzují oba zasahující příslušníci celní správy, stěžovatelova výpověď na policii i při ústním jednání. To, že opak začal stěžovatel prvně tvrdit až v podaném odvolání, jeho pozdější výpovědi činí nevěrohodnými.

Správní orgány proto poukázaly na znění § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle něhož platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

V daném případě je sice zřejmé, že všechny namítané okolnosti stěžovatel dříve uplatnit mohl, nicméně v přestupkovém řízení není obviněný z přestupku vázán povinností uplatnit námitky či důkazy v určitém stádiu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS), nýbrž v případě pozdě uplatněných námitek či důkazů je třeba jejich pozdní uplatnění vážit především z hlediska jejich důvěryhodnosti. Zdejší soud k tomu pak navíc upozorňuje na svou stálou judikaturu, z níž plyne, že při rozporech ve výpovědích policistů a osoby podezřelé ze spáchání přestupku je významným kritériem pro posouzení věrohodnosti výpovědi skutečnost, zda osoba podezřelá ze spáchání přestupku líčí po celou dobu řízení děj konstantně a bezrozporně (viz např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, www.nssoud.cz, jakož i další judikatura tam uvedená). V daném případě tomu tak ani zdaleka nebylo, neboť skutečnost, že stěžovatel uvedené vozidlo neřídil, prvně namítá až v podaném odvolání a teprve v jeho doplnění pak prvně uvádí, kdo vozidlo dle jeho verze skutkového děje řídil. Zcela přirozenou reakcí osoby vyzvané ke zkoušce na alkohol, která by skutečně vozidlo neřídila, je však uvést tento fakt ihned.

S jedinou kasační námitkou, že měly být provedeny důkazy svědeckým výslechem pana H. a znaleckým posudkem prokazujícím stěžovatelův duševní stav, se tak nelze ztotožnit. Provedení těchto důkazů by zjištěný skutkový stav nemohlo nikterak ovlivnit. Nelze věřit ani tomu, že v dřívějším uplatnění těchto důkazů stěžovateli bránil jeho duševní stav. Ostatně stěžovatel sám tvrdí, že se ho panika zmocnila pouze při výpovědi na policejní stanici, což nikterak neosvětluje, proč shora uvedenou skutečnost nenamítal stěžovatel již před hlídkou celní správy, resp. policie, či kdykoliv během několik měsíců trvajícího řízení před správním orgánem prvního stupně (zde zejm. během ústního jednání ve věci, kde měl stěžovatel k dispozici i kompletní správní spis).

Nad tento rámec také zdejší soud upozorňuje – ve vztahu k tomu, co tvrdil stěžovatel během správního řízení stran skutečnosti, že řídil bez příslušného oprávnění – na § 102 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dle tohoto ustanovení platí, že po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a. Dle § 102 odst. 5 téhož zákona pak platí, že pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost. Z toho plyne, že stěžovatel byl povinen o vrácení řidičského oprávnění požádat a s ohledem na délku trvání trestu zákazu řízení motorových vozidel musel prokázat také zdravotní a odbornou způsobilost. Nic takového však stěžovatel neučinil a pouhá (nadto jen tvrzená) domněnka, že mu trest již vypršel, nemůže způsobit to, že by stěžovatel neměl být za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. odpovědný.

V daném případě tedy nebyly naplněny jen velmi stručně namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s., jakkoliv musel zdejší soud některé závěry krajského soudu v tomto rozhodnutí částečně korigovat. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu